casal SonTugores · Ajuntament d'Alaró

ÀNGEL PASCUAL RODRIGO

Solve et coagula

Inauguració:
Dissabte 9 de juny de 2012 a les 20:30h.
L'exposició romandrà oberta fins el 21 de juliol.

Horaris:
JUNIO: Dilluns a divendres 16:00h - 20:00h.
Dissabte 11:00h - 13:00h.
JULIOL: Dilluns a divendres 17:00 - 21:00h.
Dissabte 11:00 - 13:00h.

«Solve et coagula» 2012
Estampa digital /paper. 20 x 20 cm

Àngel Pascual Rodrigo ens presenta l'exposició «Solve et coagula». El títol, tret del món alquímic clàssic, introdueix al joc pictòric subjacent: una metàfora sobre la dissolució i la coagulació existencials i la seva actualitat en l'individual i el col·lectiu.

El conjunt de 30 obres presentades s'insereix en la trajectòria d'Àngel Pascual Rodrigo com un nou capítol. Prosseguint la vinculació present/passat —una de les constants temàtiques en la línia de treball de l'artista— conjuga obres recents inèdites amb altres anteriors ja mostrades en contextos diferents.

— Presenta les 3 pintures de «Fases de l'arbre» al costat dels seus desenvolupaments en les estampes per a l'exposició i en el vídeo «Tres Tiempos», estrenat en la recent exposició «Davant l'abisme» en Ses Voltes de Palma.

— Les pintures al llapis Stabylo damunt paper de 2012 son al mateix temps una novetat de l'artista i una tornada a una tècnica desenvolupada per ell en els 70.

— El díptic acrílic «Rayos y montañas» de 2007 al costat de l'oli «La roca i el llamp» de 1996 i les versions minimalistes en pintura i estampa «Solve et coagula» de 2012 evoquen de nou el raig de Giorgione.

— Les altres obres segueixen i completen el joc, però cap d'elles és secundària.

Àngel Pascual Rodrigo va néixer l'any 1951 en Mallén. Des de 1982 viu i treballa a Campanet (Mallorca).

Entre 1968 i 1972 va estudiar dibuix, arts gràfiques, fotografia, cinema, història de l'art, socioeconomia, psicologia …

En 1970 va formar amb el seu germà Vicente LA HERMANDAD PICTÓRICA, realitzant en equip nombroses obres, exposicions, instal·lacions i projectes fins 1989. Des de llavors Àngel continua la seva labor en solitari.

Al llarg de la seva trajectòria ininterrompuda, ha exposat la seva obra a Madrid, Londres, Amman, París, Roma, Berlín, Atenes, Moscou, Washington, Mèxic DF, Nova York, Barcelona, Chicago, Sant Francisco, Basilea, Heidelberg, Porto, Niça, Bordeus, Xipre, Saragossa, Osca, Terol, Vitòria, Sant Sebastià, Palma, Eivissa, Maó, Tarragona, Lleida, Santander, Valladolid, Burgos, Oviedo, Pamplona, Còrdova, Almeria, Màlaga, Cadis, Granada …

Ha realitzat fins avui 109 exposicions individuals i participat en més de 150 col·lectives. La seva obra figura en museus, col·leccions públiques i privades.
Per a més informació sobre les obres de l'exposició i l'artista: www.angelpascualrodrigo.com

Casal Son Tugores · Clastra de Son Tugores nº2 · 07340 Alaró · Mallorca · Tel. 971518757 · sontugores@ajalaro.net

El text de Tolo Segui introdueix a l'espectador en la subtilesa intrínseca de l'exposició, com un eco d'ella mateixa i de les seves diverses lectures, evitant el sobre-explícit.

… Quan mires llarg temps a un abisme, també aquest mira dins de tu.

Més enllà del bé i del mal. Friedrich Nietszche.

Evoquem en la memòria una mica del retingut en ella de la nostra mirada com contempladors de les obres de Vermeer, de Chardin, de Courbet, de Morandi o d'algunes natures mortes de Zurbarán. Convidem també a la festa a una secció de paisatgistes, els qui en portar el seu gènere fins a les últimes conseqüències han arribat a ser identificats com a pintors de l'intangible: Turner i Friedrich. I preguntem-nos si seria aventurat dir d'aquestes obres —més enllà de la visibilitat del representat, dels objectes que les componen, de les panoràmiques i de les escenes que se'ns mostren—, si aquestes obres, a més de representació, tenen com a tret propi i singular una concepció de l'espai. Un espai que no es pot reduir ni és explicat únicament per la seva extensió. Un espai al que s'adhereix de manera indistingible, com participant del mateix, la qualitat de ressonar.

Un espai de ressonància com temple i auditori sense murs, una etèria caixa l'específica potència de la qual és la de vibrar i on cada obra des de la seva particularitat constitueix una modalitat del vibrant.

L'atuell no és l'argila que la conforma, sinó el modelatge del buit de la seva cavitat. Cito de memòria. Així, el *luthier* imagina i modela, com artesà del fang, la caixa que haurà de ressonar. El veritable *luthier* buida, espaia el si de ressonància en el qual la cavitat anticipa i precedeix al so, desmentint que sigui aquest anterior a la caixa, doncs, abans bé, ho conté com a possibilitat. La cavitat és en origen ressonar.

El passatge, la nostra ruta imaginària, pels paisatges estampes d'Àngel ens condueix fins als límits de la seva pròpia dissolució. Aquí, on el paisatge es desguassa i flueix entre els cants donant curs al seu destí, ens espera un senyal. Un si que és cavitat, un fons sense-fons l'atuell del qual no ens és donat conèixer.

Aquí, en l'última cota i fita que raig, far i torre simbolitzen, s'anuncia allò inabastable i desabrigat en permanent sol·licitació.

Aquí, justament aquí, on el geològic s'abisma i la magnitud ignora la seva mesura, més amunt, on es franqueja la fita del límit, aquí som cridats a participar de l'obert. On presideix el silenci, el lleu i l'ingràvid.

Diverses presentacions de l'aquí, situacions que apunten al LLOC, des de les seves múltiples aparences, on l'opac i fosc timbre del silenci rendeix i resta a l'espera de ser senyal per a nosaltres. Horror, gràcia i do.

El bram del *shofar* jueu, les tubes gegants nepalís, la campana o qualsevol variant ancestral percutiva, en ressonar, trenquen el silenci —última senyal—, recordant-nos el si cavitat sense fons en el qual aquest reposa. Aquests instruments ens remeten en el seu vibrar al fons de res, al buit que els fa possibles. A tal fi els van crear els nostres avantpassats: a aquest efecte de no oblidar el no-res que els sosté i comprèn, a ells mateixos i fins a l'última peça de pols.

Tolo Seguí - Maig de 2012

Text original en castellà traduït al català per Llorenç Perelló.